

Aláírták a magyar—vietnami árucserre-forgalmi jegyzőkönyvet

A Magyar Népköztársaság és a Vietnami Demokratikus Köztársaság képviselői a testvéri barátság és kölcsönös megértés szellemében tárgyalásokat folytattak a jövő évi árucseréről. A tárgyalások eredményeként csütörtökön a Külkereskedelmi Minisztériumban aláírták az 1965. évre vonatkozó árucserreforgalmi és fizetési jegyzőkönyvet. A megállapodás értelmében a két ország közötti árucserreforgalom az ideihöz mérten jövőre tovább emelkedik.

A magyar külkereskedelmi különböző gépeket és szállító eszközöket, távközlési berendezéseket és precíziós készületeket, acél-, alumíniumkábel, lemezt, gyógyszereket

és laboratóriumi vegyszereket, tűzállótéglat, esőkabátanyagot, ponyvát és más árut szállít a Vietnami Demokratikus Köztársaságba, ahonnan többek között olajos magvakat, kacsatollat, hús- és gyümölcskonzervet, teát, jutát, írópapírt, nyomtatványt, nyerspamutszövetet és kézműipari cikkeket importál.

A jegyzőkönyvet magyar részről Szalai Béla külkereskedelmi miniszterhelyettes, a Magyar Népköztársaság kormánydelegációjának elnöke, vietnami részről Hoang Van Diem külkereskedelmi miniszterhelyettes, a Vietnami Demokratikus Köztársaság kormánydelegációjának elnöke írta alá. (MTI)

Ülést tartott a KGST élelmiszeripari állandó bizottsága

December 15 és 21 között Szófiában megtartotta harmadik ülését a KGST élelmiszeripari állandó bizottsága. Az ülésen részt vett Bulgária, Csehszlovákia, Lengyelország, Magyarország, Mongólia, a Német Demokratikus Köztársaság, Románia és a Szovjetunió küldöttsége. Megfigyelőként jelen voltak a Vietnami Demokratikus Köztársaság, a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság és Kuba képviselői.

Az állandó bizottság számára vette az 1964. évi munkaterv teljesítése alapján elért

eredményeket és elfogadta 1965. évi munkatervét.

Az állandó bizottság számos, az élelmiszeripari vállalatok tervezésével, a termelési folyamatok gépesítésével és automatizálásával összefüggő kérdéseket és egyéb problémákat vitatott meg. Végül megvizsgálta, hogy a KGST tagállamok hogyan hajtják végre a tanács szervei által korábban elfogadott, az élelmiszeripar egyes ágazatainak fejlesztését szolgáló ajánlásokat.

Az ülés a teljes és kölcsönös megértés szellemében végezte munkáját. (MTI)

Megkoszorúzták a mártírok emlékműveit

Húsz évvel ezelőtt végezték ki Sopronkőhidán Bajcsy-Zsilinszky Endrét, Kreutz Róbertet, Pataki Istvánt és Pesti Barnabást, az ellenállási mozgalom mártírjait. Ugyancsak két évtizede áldozta életét a fasizmus elleni harcban Kulich Gyula, Háy Mihály és Szir (Weinberger) Dezső. A mártírok halálának huszadik évfordulója alkalmából csütörtökön délelőtt koszorúzási ünnepséget rendeztek a Kerepesi temetőben, a munkásmozgalom nagy halottainak emlékművénél, ahol a pártbizottság, a tömegszervezetek és testületek helyezték el a kegyelet koszorúját.

Az évforduló alkalmából ugyancsak csütörtökön ko-

szorúzási ünnepséget rendeztek Bajcsy-Zsilinszky Endre társai sírmelegénél is.

A sopronkőhidai fegyházban — ahol márványtábla őrzi Bajcsy-Zsilinszky Endre emlékét — Sopron város párt- és tömegszervezeteinek, üzemének képviselői rendeztek ünnepséget. Az ünnepség után megkoszorúzták és virágokkal borították el az emléktáblát. (MTI)

Ülést tartott a népfronti járási bizottsága

A Hazafias Népfront szegedi járási bizottsága ez év

Szélesedik külkereskedelmünk kapcsolata

A magyar áruk ebben az évben több mint 100 országba jutottak el. 1964-ben tovább növekedtek külkereskedelmünk államközi kapcsolatai, s jelenleg 54 országgal van érvényes államközi, illetve bankközi kereskedelmi és fizetési megállapodásunk.

Bővült az árucserre mind a baráti, mind a tőkés országokkal. Változatlanul a szocialista országokkal bonyolítja le külkereskedelmünk forgalmának túlnyomó részét, pontosan 70 százalékát. A legnagyobb és legjelentősebb kereskedelmi partner a Szovjetunió hazánk öszz külkereskedelmi forgalmának egyharmadában részesedik. Az ipar számos ága dolgoz fel szovjet nyersanyagot, a Szovjetunióból kapjuk a külföldről származó vasérc 80 százalékát, a kőolaj teljes mennyiségét, a gyapot kétharmad részét, a ferroötveteket 72 százalékát, az ólom 85 százalékát, a fenyőfűrész-áru háromnegyed részét. A Szovjetunióból származó behozatal több mint 60 százaléka nyersanyag. A Szovjetunióba irányuló magyar exportban viszont ugyanilyen arányt képviselnek a gép- és finomtechnikai ipar különböző termékei.

A baráti országokkal ebben az évben folytatódott harmadik ötéves tervünk előkészületei. A tervezett tárgyalások hozzájárulnak ahhoz, hogy az újabb nagy tervidőszakban szorosabbra fűződjének a népgazdaság valamennyi ágát összekapcsoló és fejlesztésüket eredményesen elősegítő gazdasági kapcsolatok.

Külkereskedelmünk eddig 30 országgal kötött hosszabb időre többnyire öt évre szóló kereskedelmi szerződést.

utolsó ülését tartotta a járási tanács székházában. Sajó Gyula elnöki megnyitója után Kalapis István járási titkár értékelte a népfronti ideai munkáját a járási bizottság megállapította, hogy a népfront ideai tervét maradék nélkül teljesítették.

A népfrontbizottság tagjai élénk vita után elfogadták a járási bizottság jövő évi munkatervét.

Televíziónézők a közösben

A hosszú téli esték már nem az otthonülő beszélgetéseké, sem az álmosított hallgatóságoké a balástyái tanyák töbéseiben. Olykor még a rádió sem tartja házában a család ország-világra figyelő tagjait.

Amint leszáll az alkony és elfogyasztják vacsorájukat, rendre elindulnak a dűlőkön a Móra Ferenc Tsz

A noviszádi Magyar Szó jubileuma

Megjelenésének 20. évfordulóját ünnepli a Magyar Szó, a jugoszláviai magyar nemzeti lapja J. Veszeli-nov, a JKSSZ Központi Bizottsága végrehajtó bizottságának tagja és a Szerb Kommunista Szövetsége Központi Bizottságának titkára kedden Belgrádban az év-

forduló alkalmából fogadta Minda Tibort, a Fórum vezérigazgatóját és Varga Lászlót, a Magyar Szó főszerkesztőjét. A szíves beszélgetés során a Magyar Szó képviselői tájékoztatták Veszeli-novot a jubiláló lap fejlődéséről.

Üttörők karácsonya

Fenyőünnep a Szabadság Moziban

Feldíszített karácsonyfa várta tegnap délelőtt a Szabadság Mozi előcsarnokában azt az ezer üttörőt, akit a KISZ Szeged városi bizottságának üttörő elnöksége meghívott a szegedi gyerekek hagyományos fenyőfa ünnepére. Alighogy elfoglalták helyüket a meghívottak, megjelent közöttük a piros ruhás, nagy szakállú, csizmás télapó. Vörös ruhás krampuszok kísérték, virgáccsal a kezükben.

— Azt hallottam — mondta a kisdobosok és az üttörők üdvözlése közben a színpadról a télapó — itt csupa jó gyerekek ülnek. Igaz ez?

— Igaz — zúgta harsányan az ezer gyerek kórusa.

A színpadnak és a nézőtérnek ez a jó kapcsolata, amely rögtön az ünnepség kezdetén egy csapásra meg született, később sem szűnt meg. Akkor sem, amikor Káldor Jenőnek, a Szegedi Nemzeti Színház tagjának a rendezésében a színház mű-

vészel és a gyerekszereplők megkezdtek a *Hüvelyk Matyi* című mesejáték előadását. A kétrészes darab bemutatása közben — azonfelül, hogy sűrűn felcsattant a közönség hálás tapsa — a gyerekek gyakran beleszóltak, belekiabáltak a cselekmény menetébe. Szinte maguk is a darab szereplőivé váltak. Hogyne kiabáltak volna, amikor a gonosz Garabonciás veszedelmes cselőszövései fenyegették a jókat, az erős és bátor Hüvelyk Matyit, a rend derék örét, Hosszú Pétert, a kedves mulatságos Ruca cigányt, a daltól királyfit és a szépséges királykisasszonyt.

Amikor például a Garabonciás varázsitalt akart itatni Hüvelyk Matyival, egyszerre harsányan felzúgott a gyerekek kórusa.

— Ne idd ki! Ne idd ki! De hát kiabálhattak: Hüvelyk Matyi mégis megitta a varázsitalt. Ez volt szegénynek a szerepe, el kellett kábulnia. A gyereknézők azonban a kudarc ellenére sem csüggedtek. A cselek-

mény minden izgalmas fordulójánál kipirult arccal, izgatottan kiabáltak és intettek a színpadra. Feltették a jókat, óvni, védeni akarták őket, megmondták nekik, mit csináljanak és mit ne csináljanak. A szereplők — Bordás Dezső, Gémesi Imre, N. Szabó László, Börcsök István, Kerpely Judit, Décsy Györgyi, a színház művészei és Ábrándi Tamás, Hüvelyk Matyi alakítója — nagy igyekezettel, jókedvvel, a sikernek örülve játszottak.

A végén minden jóra fordult. Nemcsak azért, mert a szereplők sorsa közmegegyezésre rendeződött, a gonosz Garabonciást megbüntették, és most minden meghívott gyerek megkapta karácsonyi ajándékát, hanem azért is, mert az újra megjelent télapó — Halasi Iván volt, a színház tagja — bejelentette, hogy jövő ilyenkor ismét eljön a gyerekek közé és hasonló előadást rendez nekik.

Persze csak akkor, ha addig a gyerekek mindig jók lesznek.

Dohányék

BALLADA EGY MUNKÁSCSALÁDRÓL

Kérdezz az emberektől egyszerű kérdéseket, s legyen türelmed végighallgatni őket. Megérik az őszinte érdeklődést, s nemcsak szájuk nyílik szóra, megnyílik előtte szívük is.

És ha történeteiket beszorod tizezerrel, megismered a város összes munkáscsaládját. Mert lehet, hogy egy s más esemény, mit elmondanak életükből, különböző, de a lényeg, a tartalom mégis ugyanaz. Felsővárosban és Rókuson, Szegeden, Csepelen, az egész világon, ahol munkáscsaládok élnek.

Egyik napról a másikra mindenük megsemmisült. Pedig nem volt csodapalota, csupán egy apró házacskó a Kereszt utcában, ahol Dohány János családja éldegélt. Szinte telibe találta a bomba. Se a nagyszülők, se Dohányé, s két kislánya nem volt éppen otthon. Micsoda szerencse! Így legalább megmaradt pusztá életük.

Dohány sem volt otthon: a fronton volt „hazaért” halni. Hiszen ugye harcias szakmát választott, mikor az első odahagyta, hogy több pénz kerüljön a konyhára: káznafűtő lett. A Bakai-ban dolgozott, amíg a behívóparancs utol nem érte. A Bakai-ban, mely ma már elválaszthatatlan a Dohány családtól.

A plébános úr kapásból ráismert a fényképre, amit

Dohányé mutatott neki férjéről. Igen, ő csak tudja, már el is temették.

Már el is temették? S Dohányé ott maradt egyedül két kicsi lányával, Máriával és Erzsivel.

Dohány János mégis hazaérkezett. Nem a sírból jött meg, hanem Szarátovból. Fáradt volt, s beteg, de meglátta szeretteit, a családját, s talpra állt. Felesége abban az évben helyezkedett el ismét a Bakai-ban, amikor megszülettek ikreik, János és Anna. Ő azóta 17, férje 8 éve dolgozik a szegedi kenderfonógyárban. S már nem is igen jut eszükbe azoknak a nehéz éveknél az emléke.

A gyerekek lassan felcseperedtek, de a gondokból azért maradt egyelőre elég ebben a népes családban. Hangos szó, veszekedés mégsem volt soha közöttük. Dohány János éppúgy sohasem ütötte meg gyerekeit, ahogy őt sem bántotta soha apja.

Randevúra indult vasárnap délután a két nagylány, s ígérték, 10-re hazajönnék. Fél 11 lett valahogy belőle. Seba, ott a vacsora, s azután lehet lefeküdni. De következő vasárnap hiába készülődtek fel. Hiába ragyogott a konyha, s a frissen elmosott edények sora, az elvesztegetett fél óra miatt az egész délután fuccsba ment.

Soha többé nem késtek el.

Igy volt. Pedig Dohányék nem ismerték sem a pedagógia, sem a pszichológia tudományát. Csak tudták, mi a rend egy munkáscsaládban.

Öten dolgoznak közülük a kenderfonóban. A családfő fűtő, a felesége, Mária lánya és Anna a vizesfonóban. Mária férje, Vízhányó László pedig az üzem villanyszere-lője. Volt idő, amikor Erzsébet is ott dolgozott.

Nekik a gyár is otthonuk. Régebben Dohány csak vasárnap találkozott odahaza a családjával. Amikor hétköznap hazament, felesége rendszerint már a gyárban volt, a gyerekek pedig aludtak. Akkor leveleztek egymással. Igaz, levelezni olykor még most is szoktak, mert bár a

család női tagjai egy szakmában járnak, az ő műszakuk most éppen nem egyezik meg Dohány Jánoséval. Ha ő marad egyedül otthon délelőtt, eljár a boltba, megfőzi az ebédet.

Nekik a gyár is otthonuk, ahol megbecsülik őket munkájukért, állhatatosságukért. S Dohányé úgy tud mérge-lődni, ha rossz anyagot kap gépre, s ha hibát talál, úgy teszi szövé, ahogy csak az viselkedhetik, aki érzi, köze van a gyárhoz.

Ezt nevezik másképp munkáscsaládnak.

Ezelőtt öt esztendővel költöztek a Molnár utcai kétszobás lakásba. A két asz-szonylány már nincs velük, s bár János még nem sok pénzt hoz a házhöz, hiszen másodéves ipari tanuló, jól élnek, ha beosztják, minden-re telik.

Azóta vettek ebédlő- és konyhabűtört, kicserélték a hálószo-ba berendezést is. A régi lakásból csak a tűzhely és a rádió maradt meg, mert mind a kettő jó még.

Fizetésekkor a család minden tagja érintetlenül viszi haza keresetét, s Dohányé osztja be, mennyi kell élelemre, előre nem látható kiadásokra, mennyi telik ruhára, másra. Utazgatni nem igen szoktak. Dohányé nem szívesen mozdul ki otthonról. Huszonkét éve házasság. Igaz, tavalyelőtt megismerkedett Parádon — mert üdülni azért már elment — egy mosonmagyaróvári tanárnővel, de azok hiába látogatták meg őket kétszer is Szegeden, nem viszonzották.

Azért szeretik a karácsonyt, mert ilyenkor helybe jön a család minden tagja, még a más városban lakók is. S akkor olyan jó találkozni, elbeszélgetni velük.

Igy éltek és így élnek Dohányék. Az elmúlt húsz esztendő nem szaladt el nyomtalanul felettük; megnyugodtak, megállapodtak, kiterbe-lyesedtek. Életük természetes mederbe talált, s nem csodálkoznak azon, hogy így sikerült. Aki erdőben él, nem csodálja a fákat.

Ha történetüket beszorod tizezerrel, megismered a város összes munkáscsaládját.

FEHÉR KÁLMÁN